

Area Metropolitana de Barcelona

Miquel Casellas, 19 de novembre de 2012

Una de les tradicions que estan pervertint greument fins arribar a nivells esperpèntics són les fires de tardor. Aquestes cites comercials del nostre entorn estan dissenyades perquè els establiments de la comarca mostrin les seves novetats. Si en aquest ventall hi ha espai per gent de fora del nostre entorn doncs òbviament que els hi hem d'obrir les portes perquè no ens hem de tancar només al nostre àmbit. El que si que hem de tenir en compte que és el que portem a la Fira. Portar coques de Perafita i anxoves de l'Escala està molt bé, però si mirem realment el que fem és perjudicar al comerç local perquè de coques se'n pot trobar a molts forns i segurament molt millors que les que ens porten de l'Osona. Pel que fa a les anxoves, ja no ho tinc tan clar perquè l'oferta a casa nostra és força limitada. Aquest és un tema que ja he tractat en reiterades ocasions i no vull tornar a incidir en això. La gent que em segueix a través de les xarxes socials ja em coneix la meva opinió sobre aquest tema.

En la darrera edició de la Fira de Vilanova vaig poder copsar un canvi de posicionament territorial dels seus polítics d'una forma manifesta. Aquesta mostra comercial marcava una clara implicació amb l'Eix Diagonal que aplega les ciutats que uneix aquest eix vial al voltant de la C-15 (Manresa, Igualada, Vilafranca i Vilanova i la Geltrú). Els respectius batlles van estar presents a la inauguració. A l'estand del consistori s'apostava clarament per aquest nou marc territorial que trenca clarament amb la Vegueria Penedesenca i obvia totalment qualsevol possibilitat de creixement del Penedès Marítim que de moment en el seu nucli inicial aplega les localitats de Cubelles i Cunit.

Fa anys i panys que estem batallant per la Vegueria Penedesenca que aplega el territori històric del Penedès. Vilafranca i els municipis de la seva rodalia aposten fort per aquesta opció territorial. Pel que fa al Baix Penedès les primeres veus a favor se senten de Llorenç del Penedès en amunt. A la resta trobem una mena de debat ambigu entre Camp de Tarragona o Vegueria Penedesenca. Aquesta dualitat és artificial perquè crec que la majoria dels seus veïns no s'ha plantejat mai si encabir-se en un lloc o en un altre, simplement són del Vendrell.

Els polítics fins ara ens prometin somnis i meravelles per al nostre futur més o menys immediat. La crua realitat s'ha imposat i ha posat fi a aquest país de promeses i il·lusions. Ara només els queda el recurs de jugar amb els termes territorials. Ara la culpa de l'incompliment de totes aquestes cartes als reis són els nostres llaços territorials. Ara que ja no tenim ni un coixí on poder somiar ens estan venen la moto que el que hem de fer és canviar de lloc o posar-li una coixinera nova per poder pujar cap al paradís. Allí estarem lliures de càrregues econòmiques i podrem gaudir d'un estat de benestar quasi gloriós.

Aquí vivíem feliços sent penedesencs, però ubicats dins la província de Tarragona. Fa uns anys va començar el moviment per la defensa de la nostra identitat. Eren temps d'integrar-nos dins la Vegueria Penedesenca i juntament amb Vilanova i la Geltrú i Vilafranca del Penedès i la seva contornada havíem de trencar l'esclavatge a la que ens sotmet Tarragona. Llavors van sorgir un sinuós moviment contrari que apostava perquè els vendrellencs havíem d'estar al Camp de Tarragona per estrènyer els nostres llaços amb la capital de la província. Enmig d'aquest debat que s'ha viscut amb més o menys intensitat va sorgir el tema de la independència nacional. Vist aquest raig que ens il·luminava el nostre camí cap al futur vàrem aturar els nostres debats de patí d'escola i vàrem començar a treballar amb aquest objectiu. Mentrestant ens vàrem treure de la màniga la solució del pacte fiscal que era una mena de punt equidistant entre els uns i els altres. Però la seva artificialitat aviat se'n va anar en orris per la pressió popular i per la resposta popular de la manifestació del passat dia 11 de setembre a Barcelona. Si Vilanova es busca el del futur apostant per aquestes noves ciutats, nosaltres si ens comparem amb els nostres veïns tenim molts punts per sortir perdent. Sempre ens queda Valls, però ja ens cau una mica lluny. La nostra relació històrica amb l'Alt Camp no ha estat mai gaire forta. Només ens queda tocar de peus a terra i ser una comarca integrada dins l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Ara per ara és el que millor ens pot passar.